

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 232/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky 1. [REDACTED]

[REDACTED], a maloletých sťažovateľiek 2. [REDACTED]

[REDACTED] a 3. [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených zákonnou zástupkyňou Ing. Petrou Zajacovou, spoločne právne zastúpených Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s. r. o., Ďumbierska 3F, Bratislava-mestská časť Nové Mesto, proti uzneseniu Okresného súdu Malacky sp. zn. 21Em/5/2024 z 2. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru označeným uznesením okresného súdu o uložení pokuty. Maloleté sťažovateľky sa domáhajú tiež vyslovenia porušenia čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, priznal im finančné zadosťučinenie po 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka 1 je účastníčka konania (v procesnom postavení povinnej) vedeného mestským súdom pod sp. zn. 21Em/5/2024 vo veci styku otca s maloletými sťažovateľkami, ktoré začalo na návrh otca. Predmetom konania je výkon neodkladného opatrenia – uznesenia okresného súdu sp. zn. 8P/35/2022 z 12. júna 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14CoP/196/2024 z 21. novembra 2024, ktorým bolo rozhodnutie okresného súdu z 12. júna 2024 potvrdené. Týmto neodkladným opatrením okresný súd na návrh otca dočasne (do právoplatného skončenia konania sp. zn. 8P/35/2022, pozn.) upravil styk otca s maloletými sťažovateľkami tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletou [REDACTED]

každý týždeň v utorok v čase od 14.00 h do 15.00 h a s maloletou [REDAKOVANÉ] každý týždeň vo štvrtok v čase od 14.00 h do 15.00 h s miestom výkonu styku v priestoroch Autistického centra Andreas n. o. (ďalej len „centrum Andreas“) a zároveň uložil matke povinnosť v určený čas zabezpečiť prítomnosť maloletých detí v označených priestoroch, a umožniť tak styk otca s deťmi.

3. Okresný súd uznesením zo 16. júla 2025, právoplatným 26. augusta 2025, nariadil výkon označeného exekučného titulu. Pred samotným nariadením výkonu rozhodnutia súd prísiami z 13. augusta 2024 vyzval matku na plnenie predmetného rozhodnutia a požiadal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky (ďalej len „úrad Malacky“) ako kolízneho opatrovníka maloletých detí o oznámenie, či sa matka ako povinná podrobuje vykonateľnému exekučnému titulu, pričom zo správy kolízneho opatrovníka zistil, že nariadené neodkladné opatrenie sa neplní. Ďalšou výzvou zo 16. júla 2025 okresný súd opakovane vyzval sťažovateľku, aby plnila uznesenie okresného súdu z 12. júna 2024, a zároveň vyzval otca, aby oznámil, či sťažovateľka ako povinná predmetné uznesenie plní, resp. či trvá na jeho výkone. Tiež požiadal kolízneho opatrovníka o poskytnutie súčinnosti pri zisťovaní, či sa matka podrobuje vykonateľnému uzneseniu a či existujú ospravedliteľné dôvody, pre ktoré sa matka nemôže podrobovať rozhodnutiu.

4. Otec maloletých sťažovateľiek podaním z 24. júla 2025 oznámil, že trvá na výkone predmetného uznesenia, pretože zo strany sťažovateľky dochádza aj naďalej k mareniu súdneho rozhodnutia a jeho styk s maloletými sťažovateľkami je eliminovaný. Sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 14. augusta 2025 domáhala odkladu výkonu súdneho rozhodnutia podľa § 389 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“). Svoj návrh odôvodnila skutočnosťou, že realizáciou výkonu rozhodnutia je ohrozené zdravie maloletých detí a ich priaznivý vývoj. Predložila lekárske a odborné správy, podľa ktorých je potrebné rešpektovať vôľu maloletých detí a nevytvárať na nich nátlak. Poukázala na zhoršenie zdravotného stavu u detí po realizovaní styku s otcom v centre Andreas.

5. Zo správy úradu Malacky vyplynulo, že styk otca s maloletými sa nerealizuje a matka sa naďalej nepodrobuje súdnemu rozhodnutiu. Okresný súd uznesením sp. zn. 21 Em/5/2024 z 30. októbra 2025 zamietol návrh sťažovateľky na odklad výkonu rozhodnutia.

6. Podaním zo 17. novembra 2025 otec maloletých požiadal o bezodkladné konanie, pretože matka nerešpektuje exekučný titul. Uviedol, že matka je dlhodobo úplne nespolupracujúca, neprejavuje žiadny záujem umožniť deťom nadviazať s ním kontakt a svojím konaním deti systematicky izoluje a manipuluje. Za týchto okolností mu je styk s maloletými deťmi odopieraný skoro štyri roky.

7. Sťažovateľka v zastúpení právnym zástupcom požiadala 27. novembra 2025, aby súd konanie o výkon rozhodnutia s poukazom na § 390 ods. 1 písm. c) CMP zastavil, keď poukázala na dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav maloletých detí, ktorý sa podľa nej preukázateľne zhoršuje v čase podrobovania sa výkonu súdneho rozhodnutia. Zároveň namietala, že centrum Andreas odmieta realizovať asistovaný styk a nie je na to odborne spôsobilé, preto je neodkladné opatrenie fakticky nerealizovateľné.

8. Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením z 2. februára 2026 uložil sťažovateľke pokutu 500 eur (I. výrok) a zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie konania o výkon rozhodnutia (III. výrok).

9. Okresný súd konštatoval, že sťažovateľka ako povinná aj napriek nariadenému výkonu rozhodnutia systematicky neumožňuje otcovi maloletých realizovať styk s dcérami v rozsahu stanovenom vykonávaným súdnym rozhodnutím, čím marí jeho výkon. K zmene jej postoja neprispelo ani výchovné opatrenie nariadené rozhodnutím okresného súdu v konaní sp. zn. 8P/169/2022 o návrhu otca na uloženie výchovného opatrenia, ktoré malo slúžiť na nápravu vzťahov v rodine. Správanie sťažovateľky pri príchode s deťmi na miesto realizácie stretnutia detí s otcom možno charakterizovať ako čisto formalistické – aj keď ich priviezla pred miesto stretnutia, avšak po príchode už nevyvinula žiadnu aktivitu na motivovanie dcér k stretnutiu s otcom, naopak, to vyžadovala od pracovníka centra. Takéto konanie (pasivita) matky viedlo k jej následným námietkam, že ide o asistovaný styk. Zo znenia exekučného titulu však nevyplýva, že súd vo veci nariadil realizovanie asistovaného styku. Konanie matky sa tak javí ako účelové, so snahou aj naďalej brániť otcovi v styku s maloletými deťmi. Pritom je v záujme detí, aby mali kontakt s oboma rodičmi. Zároveň nebolo možné objektivizovať tvrdenia o tom, že otec je pre deti ohrozujúci.

10. Na základe takto zisteného stavu okresný súd napadnutým uznesením uložil sťažovateľke pokutu 500 eur (I. výrok) a zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie výkonu rozhodnutia (III. výrok), keďže dosiaľ neprišlo k vyhláseniu výkonu rozhodnutia za neprípustný a súd na to zo zisteného skutkového stavu ani nevidel dôvod.

II. Argumentácia sťažovateľiek

11. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka v 1 rade ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta jeho arbitrárnosť a nerešpektovanie princípu najlepšieho záujmu detí. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť aj v mene maloletých sťažovateľiek a na ich právne zastupovanie splnomocnila v záhlaví uvedeného advokáta.

12. Sťažovateľka zotrváva na názore, že vykonávané uznesenie okresného súdu upravuje asistovaný styk otca s maloletými deťmi, na ktorý centrum Andreas nemá akreditáciu. Za arbitrárny a svojvoľný považuje aj postup okresného súdu, ktorý v napadnutom uznesení označil styk za neasistovaný, čo je podľa nej v zjavnom rozpore s odôvodnením uznesenia krajského súdu z 21. novembra 2024, ktorým bolo uznesenie okresného súdu o predbežnom opatrení z 12. júna 2024 potvrdené. Okresný súd tým vyložil výrok exekučného titulu v rozpore s jeho odôvodnením, čím dospel k neudržateľnému záveru. Preto od nej nemožno požadovať, aby sa podrobila rozhodnutiu spôsobom, ktorý je v rozpore s obsahom exekučného titulu, a teda aby sa podrobila realizácii styku v neasistovanej forme. Po vydaní napadnutého uznesenia sa s maloletými sťažovateľkami opäť zúčastnila styku v centre Andreas 24. februára 2026. Maloletým sťažovateľkám sa následne zhoršil ich zdravotný stav, situáciu musela sťažovateľka konzultovať s klinickým psychológom a psychiatrickou maloletých. Sťažovateľka poukazuje na správy PhDr. Pinkovej, Mgr. Krištínovej a MUDr. Hrachovej (pediatricky), ktoré odporúčajú pre maloleté sťažovateľky láskavé a stabilné prostredie bez donucovania k stretnutiam s otcom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľiek na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a ich práva na ochranu súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením, ktorým okresný súd uložil sťažovateľke 1 pokutu 500 eur a zamietol jej návrh na zastavenie konania o výkon rozhodnutia týkajúceho sa dočasnej úpravy styku otca s maloletými deťmi (sťažovateľky v 2. a 3. rade). Maloleté sťažovateľky tiež namietajú porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

III.1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky 1 na spravodlivý proces:

14. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc je v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy založená výlučne na prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 129/2015).

15. S prihliadnutím na predmet ústavného prieskumu ústavný súd zdôrazňuje, že k namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veci starostlivosti o maloletých, teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o úprave styku s maloletým. Nemožno pritom opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého rozhodnutia zabezpečuje svoj pozitívny záväzok prijať opatrenia smerujúce k rešpektovaniu rodinného života, k čomu patrí aj zabezpečenie plnenia súdnych rozhodnutí (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 18. 7. 2006 vo veci Fiala proti Českej republike, sťažnosť č. 26141/03, bod 94).

16. Sťažovateľka argumentuje tým, že uznesením okresného súdu sp. zn. 8P/35/2022 z 12. júna 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14CoP/196/2024 z 21. novembra 2024 bol nariadený asistovaný styk otca s maloletými sťažovateľkami v centre Andreas. Uvádza, že určené centrum nedisponuje potrebnou akreditáciou na takýto styk a ani špecializovanými pracovníkmi, ktorí by takýto styk mohli odborne zabezpečiť. Preto podala návrh podľa § 390 ods. 1 písm. c) CMP na zastavenie výkonu rozhodnutia. Podľa jej názoru je exekučný titul v určenom centre objektívne nevykonateľný. Touto námietkou sťažovateľky sa zaoberal ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky a maloletých sťažovateľiek zo 16. januára 2026. O tejto ústavnej sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 154/2026 z 11. marca 2026, ktorým ústavnú sťažnosť odmietol. Uvedenú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd vyhodnotil ako účelovú, pretože z výroku exekučného titulu vyplýva, že v danej veci nejde o nariadenie asistovaného styku, ale priestory centra Andreas sú iba miestom určeným na realizáciu styku maloletých detí s otcom, keďže už niekoľko rokov mu stretávanie s nimi umožnené nebolo.

17. Sťažovateľka v konaní pred mestským súdom a aj v ústavnej sťažnosti súčasne poukazuje na zhoršenie zdravotného stavu maloletých sťažovateľiek po realizácii styku s otcom. Na objektivizáciu psychického stavu maloletých sťažovateľiek, ako aj oboch rodičov mestský súd

nariadil uznesením sp. zn. 8P/35/2022 z 26. apríla 2023 znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie. Sťažovateľka však odmietla podrobiť sa aj maloleté sťažovateľky nariadenému znaleckému vyšetreniu, v dôsledku čoho jej bola uznesením okresného súdu z 8. novembra 2023 uložená poriadková pokuta 250 eur. Uznesenie o uložení poriadkovej pokuty bolo preskúmané ústavným súdom, ktorý ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol uznesením sp. zn. IV. ÚS 119/2024 z 28. februára 2024 ako zjavne neopodstatnenú.

18. Za týchto okolností hodnotí ústavný súd argumentáciu sťažovateľky o tom, že centrum Andreas malo realizovať asistovaný styk, ako aj o zhoršení zdravotného stavu maloletých sťažovateľiek po styku s otcom ako subjektívne tvrdenia sťažovateľky, ktorých účelom je zabráňovať otcovi v styku s maloletými deťmi (sťažovateľkami). Pritom styk otca bol exekučným titulom určený v minimálnom rozsahu (po 1 hodine týždenne) s každou z maloletých dcér. Posledný styk otca s maloletými sa uskutočnil v centre Andreas ešte 23. januára 2025, teda otec sa s maloletými nestýkal vyše roka. Za týchto okolností okresný súd nezistil prítomnosť žiadnej skutočnosti, ktorá by v zmysle § 390 ods. 1 písm. c) CMP spôsobovala neprípustnosť výkonu rozhodnutia. Preto návrh sťažovateľky na zastavenie výkonu rozhodnutia III. výrokom napadnutého uznesenia zamietol. Prijatý právny záver okresného súdu k návrhu sťažovateľky nemožno posúdiť ako taký, ktorý by bol výsledkom právneho omylu.

19. Vo vzťahu k uloženiu pokuty je podstatné, že v čase jej uloženia napadnutým uznesením nebola vymáhaná povinnosť sťažovateľky právne spochybnená, pretože sa zakladala na právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí príslušného súdu. Rovnako nie je sporné, že okresný súd opakovane bezúspešne vyzval sťažovateľku ako povinnú na plnenie povinnosti, a to pred nariadením výkonu rozhodnutia (prípisom z 13. augusta 2024), ako aj výzvou podľa § 379 ods. 2 CMP. Okresný súd zároveň podľa § 380 CMP požiadal úrad Malacky o súčinnosť pri zisťovaní, či sa sťažovateľka podrobuje rozhodnutiu. Ak potom okresný súd aj v kontexte s prístupom sťažovateľky k nariadenému znaleckému vyšetreniu (bod 18) v rámci preventívnej fázy pristúpil k uloženiu pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP, nemožno mať k jeho postupu ústavnoprávne výhrady, keďže sťažovateľka preukázateľne odmietala na základe svojho jednostranného rozhodnutia dodržiavať povinnosť vyjadrenú v exekučnom titule upravujúcom dočasný styk otca s maloletými.

20. Je potrebné uviesť, že právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a nadviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, bod 117 – bod 118). Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky upravené v § 376 a nasl. CMP, ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť na účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, svojvôle alebo zjavnej neodôvodnenosti. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu v namietanej veci sťažovateľky na zistený skutkový stav aplikoval relevantnú zákonnú úpravu a jeho právne závery nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel tejto právnej úpravy.

22. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby akýmkoľvek spôsobom zasahoval do rozhodovacej právomoci okresného súdu v danej veci. To platí aj vo vzťahu k právnomu záveru

okresného súdu, že výkon rozhodnutia nie je v danej situácii neprípustný, preto nie je dôvod na zastavenie výkonu rozhodnutia. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky 1 na ochranu súkromného a rodinného života:

23. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie označených práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto označených práv.

24. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka v 1. rade namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3. K ústavnej sťažnosti maloletých sťažovateľiek:

25. Ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bola sťažovateľke 1 (matke maloletých sťažovateľiek) uložená pokuta a zároveň súd zamietol jej návrh na zastavenie konania.

26. Vo vzťahu k uloženiu pokuty je zrejmé, že táto bola uložená výslovne sťažovateľke 1 a ako taká nemá súvis s právami maloletých sťažovateľiek. Preto ani nie je možné uvažovať o možnom porušení práv maloletých sťažovateľiek takýmto výrokom. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd. Výrok o pokute sa však netýka práv maloletých sťažovateľiek, preto v tejto časti napadnutého rozhodnutia nie sú oprávnenými osobami na podanie ústavnej sťažnosti. Z toho dôvodu ústavný súd ich ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

27. Vo vzťahu k časti rozhodnutia okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky 1 na zastavenie výkonu rozhodnutia, je sťažnosť maloletých sťažovateľiek zjavne neopodstatnená z dôvodov, ktoré sú uvedené v bode 22. Preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z rovnakých dôvodov bola ústavná sťažnosť odmietnutá aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, keď ústavný súd z obsahu napadnutého uznesenia nezistil, že by sa okresný súd pri jeho vydaní neriadil záujmom maloletých sťažovateľiek ako kľúčovým kritériom.

28. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľiek bola ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími ich návrhmi (návrh na priznanie finančného zadosťučinenia, návrh na priznanie náhrady trov konania) formulovanými v ich ústavnej sťažnosti.

29. V závere považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že rodič, ktorý neoprávnene bráni v styku dieťaťa s druhým rodičom, zasiahne nielen do práv druhého rodiča (najmä jeho práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu podľa čl. 41 ústavy), ale aj do práv samotného dieťaťa, najmä práva byť vychovávané obidvomi rodičmi (čl. 7 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa), práva na nezasahovanie do jeho súkromného života, rodiny a domova (čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa), ako aj práva nebyť dočasne alebo trvalo zbavené svojho rodinného prostredia (čl. 20 Dohovoru o právach dieťaťa). Je predovšetkým v záujme maloletých detí, aby bola sťažovateľka nápomocná pri postupnom obnovení vzťahu maloletých s otcom, ktorý je spolu s matkou ich najbližším príbuzným. Jej preukázateľne odmietavý prístup k styku otca s maloletými, nekoordinácia a námietky voči centru Andreas spôsobujú napätie a stres, čo má nepochybne negatívny vplyv na maloleté deti. V konečnom dôsledku tento prístup sťažovateľky jej spôsobuje zbytočnú finančnú záťaž z dôvodu uloženia pokuty, ktorá jej môže byť uložená aj opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu